

Отворено писмо на Жан-Луи Гобо

Жан-Луи ГОБО
Льо Берсак
05700 Сер
Франция
Тел. 0492670211

Жан-Луи изнася лекция на Рила, 2010 г.

Роден съм в Реймс (на Марна), на 20 март 1938 година, и съм отгледан от родителите ми в духа на католическата религия. На 12 годишна възраст изоставих всякаква религиозна практика.

Животът ми се промени напълно в началото на пролетта на 1959 година. Тогава срещнах Жерар Низе, издател от Париж, и така открих учението на Учителя Петър Дънов.

Бях студент по инженерство в Париж и реших да отида да работя в Центъра по природна хигиена, който беше току-що основан от Жерар Низе в Лорг (Вар). Та, отидох да работя в този център през лятото на 1959 г., а по-късно и за постоянно, след като завърших следването си.

През 1961 г. към екипа на центъра се присъедини една млада жена. Тя се казваше Арлет Бело-ни. След 5 години съвместна работа и общ интерес към новото учение и Паневритмията, ние се оженихме. Можем да кажем, че Паневритмията беше това, което скрепи нашия съюз. Открихме я благодарение на Жерар Низе, който ни я преподаваше в този център от време на време.

В този център се преподаваха практики за здравословен живот и пост по метода на америка-неца Шелтън. Имаше една голяма градина със застъпено биологично земеделие. Когато танцувах-ме понякога Паневритмия, канехме хората, които пребиваваха в центъра, ако имат желание, да се включат в нея. Те имаха също възможност да четат издадените до онзи момент книги.

Жерар Низе е посещавал школата на Михаил Иванов в Севър, близо до Париж, а после го е

напуснал, когато Михаил Иванов е влязъл в затвора. Жерар ми е обяснявал, че е ходил да го види в затвора, и че в онзи момент, наблюдавайки поведението му, си е дал сметка, че Михаил не е Учител, както е твърдял. По-късно Жерар е започнал да издава книгите и лекциите на Учителя Петър Дънов в собственото си издателство „Куриер на книгата“ (Le Courrier du Livre). Това е ставало през годините 1948–1949.

Когато започна да ни показва Паневритмията, той я танцуваше точно както я беше научил в Севър, но внасяше и подобрения по отношение на начина на поставяне на стъпалото на земята – на пръсти, а не на пета, както това е посочено в увода на книгата. Ритъмът на музиката също беше променен и възстановен по българския модел. Жерар беше превел българската тетрадка по Паневритмия, издадена през 1938 г., без да забележи, че текстът е в противоречие с таница, който той практикуваше, по отношение на упражнения 7–8–9 (Освобождаване, Пляскане, Чистене) и на упражнение 16 (Изгрява слънцето – Зун Мезун).

След това Жерар Нице закри центъра във Вар, за да създаде друг, близо до Париж, където ние не пожелахме да отидем.

Именно тогава се запознахме с Ярмила Ментилова, това стана през лятото на 1967 г., близо до Сан Тропе, департамента Вар, където ние я бяхме поканили. Тя живееше в Париж и посвещаваше част от времето си да помага на Жерар Нице в неговото магазинче за продажба на книги. Тя също току-що беше напуснала школата на Михаил Иванов и живееше със страх да не би да бъде открита от последователите на Михаил. От тогава до смъртта ѝ през 1983 г., ние се събирахме заедно всяко лято. Тя ни преподаваше Паневритмията в пълни подробности. В книгата за Паневритмията, която тя издаде, се срещат същите обяснения, както тези в издадената от Ж. Нице книга, и в частност – същите упражнения, чието описание е в противоречие с начина, по който те се танцуват. Самата тя даваше ли си сметка за това? Може би, но не мога да го твърдя. Аз самият никога не бях обърнал внимание на текста на Ярмила, тъй като използвах тетрадката на Анина Бертоли по време на нашите стажове и летни лагери, които ние започнахме да организираме, аз и жена ми, през 1982 година.

На Рила отидохме през 1990 и през 1991 г. с децата ни и осъзнахме, че танцуваме по същия начин, както българите, имах предвид следните движения при упражненията, които ще опиша в детайли:

7. Освобождаване: ръцете се разделят, когато левият крак отива напред.

8. Пляскане: ръцете пляскат на десен крак.

9. Чистене: ръцете се отварят на ляв крак.

16. Изгрява слънцето (Зун Мезун): ръцете се изнасят напред на ляв крак.

Така Ярмила Ментилова танцуваше винаги тези движения и ни ги беше преподавала по този начин. Между другото, на стотиците снимки, представящи Ярмила и жената на Борис Николов да танцуват Паневритмия, може да се констатира, че няма никакво противоречие между горните обяснения и снимките.

Имахме възможността да танцуваме с Анина Бертоли по време на нашите пътувания до Париж (два или три пъти само). Ние не открихме никаква разлика с начина на танцуване на Ярмила.

При смъртта на Анина, всички хора, които са работили с нея и които ѝ помагали при списването на списанието „Житно зърно“, решиха да ни предадат нейните архиви.

Ние започнахме да преиздаваме всички книги на есперанто, които бяха изчерпани и които се намираха в архива, както и един неиздаден ръкопис от срещи, проведени в Рила, на есперанто.

Издадохме на диск всички неиздадени конференции, които Анина притежаваше, както и снимките, които представяха Ярмила и Мария Тодорова, практикуващи Паневритмия. Тези снимки бяха от архива на Анина.

Берсак, 1-ви май, 2004

Жан-Луи Гобо

Благодарим на Георги Петков за предоставеното ни писмо като молим за извинение, за закъснението, с което го публикуваме. „Ж.З.“

*Житното зърно
е емблема на
човешката душа*

ЖИТНО ЗЪРНО

списание за духовен живот

Брой 23 (2/2010)

В броя:
Красотата
Паневритмията
Човекът – интегрална част на Вселената

